

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 278/2020
14.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела уцена у покушају из члана 215. став 1. у вези члана 30. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љубомира Терзића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 644/18 од 21.10.2019. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 141/19 од 26.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 644/18 од 21.10.2019. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 141/19 од 26.12.2019. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 644/18 од 21.10.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела уцена у покушају из члана 215. став 1. у вези члана 30. и члана 61. Кривичног законика, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Оштећени ББ и ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на грађанску парницу. Окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 3.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 37.731,00 динара и да оштећенима ББ и ВВ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 46.500,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 141/19 од 26.12.2019. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Љубомир Терзић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење, или да наведене одлуке преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да у чињеничном опису радњи извршења у изреци првостепене пресуде није означена намера стицања противправне имовинске користи као битно обележје продуженог кривичног дела уцена у покушају из члана 215. став 1. у вези члана 30. и члана 61. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновани.

Радња извршења основног облика кривичног дела уцена из члана 215. став 1. КЗ састоји се у принуђавању пасивног субјекта да нешто учини или не учини на штету своје или туђе имовине, а принуда се огледа у употреби претње да ће се против пасивног субјекта или њему блиског лица открити нешто што би шкодило њиховој части и угледу. У погледу субјективног обележја кривичног дела потребан је умишљај, као и намера прибављања за себе или другог противправне имовинске користи.

Врховни касациони суд налази, а на супрот наводима захтева браниоца окривљеног, да су у чињеничном опису продуженог кривичног дела уцена у покушају из члана 215. став 1. у вези члана 30. и члана 61. КЗ, датом у изреци првостепене пресуде, означене све чињенице и околности које чине законска обележја овог кривичног дела и то како објективна која се односе на радњу извршења која се састоји у томе што је окривљени упућивао претње оштећенима ББ и ВВ да ће против њих открити нешто што би шкодило њиховој части и угледу, у циљу да их принуди да му врате непостојећи дуг на штету своје имовине, што оштећени нису учинили, тако и субјективна, која се тичу психичког односа окривљеног према извршеном делу и то да је окривљени био урачунљив, свестан свог дела и његове забрањености и да је хтео његово извршење, поступајући у намери да себи прибави противправну имовинску корист.

Из изнетог произлази да је постојање намере код окривљеног да наведеним поступањем прибави себи противправну имовинску корист назначено у чињеничном

опису радње извршења кривичног дела у изреци првостепене пресуде као субјективно обележје дела за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, због чега су оцењени као неосновани наводи из захтева браниоца окривљеног АА, да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да су нижестепени судови извели погрешан закључак да је дуг оштећене ББ према окривљеном у целости измирен, погрешно ценећи однос висине дуга по пресуди Основног суда у Краљеву, Судске јединице Врњачка Бања број 1935/14 и признаници од 10.10.2015. године, која гласи на износ од 1.050 евра, с обзиром на то да оштећена окривљеном осим износа главног дуга од 860 евра, дугује и износ од преко 1.400 евра на име затезне камате и трошкова парничног и извршног поступка, те да у обе пресуде нема оцене исказа извршног радника суда у делу где је навео да је након наводног враћања дуга од стране оштећене са њом контактирао, али да му нико није предочио да је дуг враћен нити да оштећена поседује писану признаницу о томе. Изнетим наводима захтева, по налажењу овога суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа изведених у току поступка и чињеничне закључке суда који се заснивају на таквој оцени, чиме правноснажну пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној одлуци, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић